

отъ Христа) страшна была, защо то презъ нея отворнисе врата за во адъ (пекалъ) (*).

(*) Примѣч. Понеже отъ прѣваго челоуѣка а-дама до сама та смѣрть Христова, кога преда-ди дѣхътъ свой на крестъ своемѣ отцѣ, ходили всички те челоуѣцы по свом та смѣрть въ адъ, и кои вѣровали въ истиннаго Бога и кои не вѣровали. и праведни те и грѣшни те, а токмо два челоуѣка (а): Енохъ и пророкъ Иліа зема-ни были живи съ все тѣло на небо, или въ рай, но като умре Исусъ Христосъ, отиде тойчасъ въ адъ, и извади всички те, кои бѣха вѣровали въ истиннаго Бога, а кои бѣха невѣрници предъ Христа, и кои не вѣрѣваха въ Христа кога то имъ проповѣдѣваше тридесеть и три години на земля та, такожде и тѣм, кои не повѣрѣваха и во адъ, че онъ е спаситель и избавитель, поне-же и во адъ Исусъ Христосъ проповѣдѣвалъ е тридесеть и три сахата (часа), таквѣм пакъ о-станаха си во адъ сега на тым, кои то (б): вѣрѣ-ватъ истинно въ господа нашего Исуса Христа то-ва премѣнилосе. Смѣрть та сега отваря намъ (които

(а) Бытіа глаголетъ: е, ст. къ. д. Царс. глаголетъ: в. (б) изъ Фисакронъ на Дамаскина Иподіакона и Стѣдита Де-салоницкаго слово на погребеніе Христово и плачь Богородицы.